

בדרך העולה לכונתילה. מצודת צבא זו ספגה כבר את מהלומת כוחות צה"ל לפני שנה. עתה היה הקרב קצר ותכליתי הרבה יותר. תוך דקות הושמד המוצב כולו.

קו ההגנה המצרי במזרח התמוטט, הדרך הייתה פנויה לתנועה לעבר הכוח המוצנח שבנחל.

שיירה ארוכה של גייסים, זחלים ומש"י מדי טנקים חדישים עלתה על דרך עולי הרגל, הפעם בכיוון הפוך לזה של השיירות שהיו רגילות לעבור בדרך זו. כבר בלילה הגיעה השיירה למסגרת המדבר בתמוה, שם נתקלה בהתנגדות מתוך מיתחם צבאי מכר צר. התנגדות דומה הייתה גם בנחל עצמה, שם התבצרו המצרים בכמה בניינים, כ" ראש צוקים. בשני המקומות הושטקה ההתנגדות בכמה מטחי יריות של השריונים.

עם בוקר כבר התקרב הכח המשוויץ די קרוב לצנחנים, שאותרו בינתיים בידי המצרים, צולפו בידי מטוסיהם.

תוך כדי דהירה הבחין מפקד הכוח בגיפס הראשון בארנבת המנסה להשיג את הגיפס, רצה לצדו. הוא עצר לרגע א. הגיפס הארנבת נעצרה גם היא. הגיפס נע קדימה והארנבת לידו. שוב נעצרה המכונית. המפקד הציע לארנבת אוכל מתוך כף ידו. ללא כל חשש לעסה הארנבת ברעבתנות את אשר הוגש לה. היא צורפה לשיירה, משמשת לה עתה כקמיע למזל.

למעשה נזקק הכוח הצנחן הרבה יותר לקמיע מעין זו. שיירה התקדמה לעבר מוצביהם, וממרות שסגו המרגמות הצליחו להרוס חלק מהמכוניות, התארגנו המצרים על גבעות ממול לעמדות הישראליות, החלו לטחן את מרגמותיהם לעברם. הצילו את המצב שני סילונים ישראליים, שהופיעו אר"תה שעה כמלאכי חבלה מן השמיים. טייס האורגון לדיה סיפר מה טעל במטוס ה"סילון שלו:

"יצאתי לעזור לצנחנים במקום ההצלבות. הכביש שם עובר בואדי, ואחריו הוא נכנס ימינה, בין שני הרים. המצרים ישבו שם וירו על החברה בתותחים, במקלעים ובכל מה שהיה להם. ובכן, קודם כל ראיתי שתי מכוניות משא גוררות תותחי שדה, וזרקתי עליהן שתי פצצות, בדיוק ביניהן. את הפס השני עשיתי עם רקטות, ודפקתי שתי מכוניות עם תחמושת שהתפוצצו. בי צליפה פגעתי בזחל והרסתי אותו. חזרתי הביתה, מילאתי דלק ויצאתי לעוד סיסה.

"הפעם לקחתי איתי נאפם (חבית חומר דלק מתלקח) במקום פצצות. ראיתי שתי מכוניות מלאות חיילים נעות לעבר כוחר תינו. או מחקתי אותם מההיסטוריה. אתר כן הורדתי רקטות על טנק. גם הטנק נעלם מהאופק. לפני שחזרתי ראיתי בדרך עוד זחל. ירדתי עליו והוא ירה עלי בחצי האינטש שלו. או התחלנו לירות אחד בשני. הוא לא פגע בי, אבל אני פגעתי בו. הוא לא ירה יותר. לפני שעזבתי אותו, הודיעו לי מהקרקע שיש להם שני זחלים שממרי

הצנחנים מתמקמים. הבקעה סערבית נחל, בה ירד הכוח הישראלי המוצנח הראשון. התמונה שצולמה למחרת ליל הנחיתה, מראה את הצנחנים נחים בעסדותיהם החפורות, כשחלק מהם נע ברכסים. הרצועות הלבנות הנראות בתמונה, הן רצועות הסצנחנים.

עם להם וביקשו לדגוג אותם. מילאתי את בקשתם. אגב, את שניהם בצליפה אחת.

פינוי בדרך אור

קרב אורי שנערך מעל לאזור קרבות זה הסילו שני סילוני מיסטר ישראלים שדושה מטוסי ואמפיאר מצריים. טייס מצרי אחד הסגיר את עצמו כעבור יומיים לנדי אותה יחידה. הוא הצליח להיחלץ ממטוסו הבווער.

בשעה אחת בצהריים הגיע הטור המשוויץ שבא מאילת אל מוצבי הצנחנים. לא היה זמן רב לגילויי שמחה ולהחלפת רשמנים. הכוח המוצנח עלה על הזחלים ש"נעו לעבר המוצבים המצריים האחרונים, ש"עמדו עוד בדרך הטיהור של מרכז חצי האי סיני.

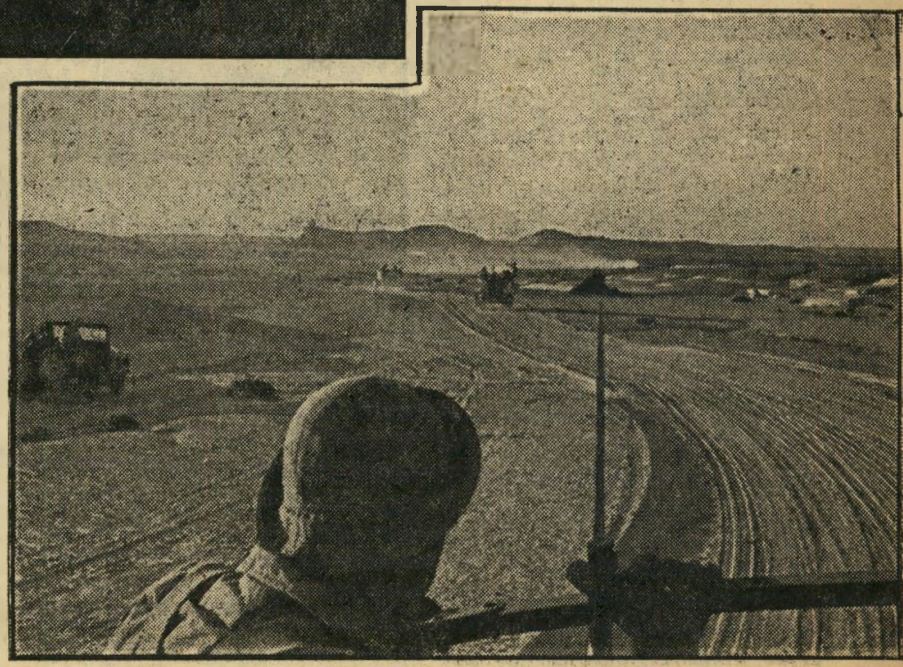
בלילה שונו הנסעים בדרך האויר. הגר תרים המשכו לנוע. שיירת חיילים מצרים שהותקפה קשות על ידי סילונים ישראליים,

הושמדה כמעט כליל. אולם חייליה תמסו את הרכסים על צירי התנועה של הכוח הישראלי בדרכו לסואץ.

הטנקים הקלים התקרבו עד למרחק של מטרים ספורים מעמדות האויב, שטפו אר"תם באש מקלעים ותותחים. הרכב התפרש משני צידיהם, טיהר את רוב עמדות האויב. משורין מצרי מדגם סובייטי, שהיה חמוש במק"בים, ניסה להפריע, אך הועלה מיד באש. המצרים הסתתרו בתוך הכוכים ש"ברכסי הגבעות. היה צורך בהסתערות רגלים כדי להוציאם משם.

הם היו מכותרים מכל עבר, לחמו לחימה נאשת. ארבעה מטוסי מצריים הוטרפו בשדה הקרב, הבזיקו את השטח ברקטות ובאש מקלעים. הם גרמו למספר נספים, אולם לא הצליחו לעצור בעד ההתקדמות שרידי החיילים המצריים יצאו מכוכים, כ" שהם מנספים בסמרטוטים לבגים לאות כניעה.

הדרך המרכזית לסואץ סוהרה. כוח יש ראלי החל להתחפר כמה קילומטרים בלבד צפונית לסורסתוטיק.

בדרך מאילת. טור השריון הישראלי גומא מרחקים בדרכי העפר של חצי האי סיני, כדי ליצור את המגע עם כוחות הצנחנים ליד נחל. המכוניות שמרו על מרחקים ביניהם, כדי לא לאכול את המולדת. — אבק הדרכים וענני החול שהירשו גלגלי המכוניות בטיסתם.